

1

והמשכילים יזהירו מזוהר הקדוש

מֵאֲמָרֵי
**רֵאשִׁית
הַשָּׁנָה**

מלוקטים מספר
הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ

עם הפירוש הנפלא
מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

ע"פ עֲבָרֵי טִיּוּטִישׁ

לשנו
טובו
תזכרנו
ותחתמו

פֶּתַח שְׁעָרֵי שָׁמַיִם

לְתַפְּלָתְנוּ

המחזורים המהודרים
"מתוק מדבש"

עם ביאורי המילים
 לראש השנה ויום הכיפורים

בשילוב מאמרי הזוהר הקדוש
 עם פירושי 'מתוק מדבש'
 להגה"צ המקובל רבי דניאל פריש זצוק"ל

כולל ילקוט נרחב
 מכתבי האר"י הקדוש ז"ע
 ילקוטי הנהגות, סגולות, תפילות יקרות
 על כל עניני ימים הנוראים

To order call:

732-677-0051

Free
 delivery

בעזרת השם יתברך

מְאֵמְרֵי
רֵאשִׁי
הַשָּׁנָה

מלוקטים מספר

הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ

מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

עם הפירוש הנפלא

מְתוּק מְדַבֵּשׁ

עִם פִּירוּשׁ עֲבָרֵי טִיּוֹטֵשׁ

מאת הגה"ק המקובל

רבי **דניאל פריש** זצוקל"ה

אנהלמ

מאמר השכינה מסתרת מדת רחמיה ביום הדין ה
מאמר הניצור הרע תובע עונות בני אדם על ששמעו לפיתויו ח
מאמר מלאכים מעידים על כל מעשי בני העולם יא
מאמר הקדוש ברוך מעבב פעולת הדין ומחכה לתשובה טו
מאמר אהבת בני ישראל, נוצחת את אהבת הדין יח
מאמר ישראל יוצאים מן הדין בשמחה ובברכות כא
מאמר ויעש גם הוא מטעמים, קטרוגים וטענות על ישראל כד
מאמר בהסתלקות המקטרג רוצה הקב"ה לשמוח עם בניו כז
מאמר ענין פקידת עקרות בראש השנה לא

די מאמרים פונעם זוהר הקדוש וועלכע ווערן געברענגט אין דעם קונטרס, זענען צוזאמגעקליבן געווארן פונעם וואונדערליכן מחזור פאר ראש השנה [אין לשון הקודש], וואס איז לעצטנס ארויסגעקומען דורך אונזער הוצאה.

דערמאנונג: די הייליגע צדיקים, גדולי וקדושי עולם, וועלכע האבן פארפאסט די פריערדיגע הייליגע ספרים, האבן שטרענג אנגעזאגט אז מען זאל נאר לערנען אדער ארויסזאגן די הייליגע ווערטער פונעם זוהר הקדוש, ווען מען האט זיך יענעם טאג געטובלט אין א מקוה, צוליב די קדושה פון די ווערטער פונעם זוהר הקדוש, וועלכע זענען מסוגל פאר טהרת הנפש, און אויב מען וועט טאקע אכט געבן דערויף וועלן די הייליגע ווערטער ברענגען גרויס תועלת מיטן אייבערשטנס הילף.

אריינפיר

ווער ווערט דען נישט אנגעפילט מיט ציטערניש פונעם גרויסן באשעפער, ווען אפילו יום מלאכים ציטערן און טרייסלען ווען עס קומט אן דעם פארמיטל און הייליגן יום הדיו, ווען עס ווערט דערהויבן דעם קעניגרייך פונעם גרויסן באשעפער און ער זעצט זיך אויפן שטול פון דין און משפט, און אלע איינוואוינער פון דער וועלט גייען אריבער פאר אים אזוי ווי די שאף, און די ביכער פון די לעבעדיגע און די טויטע זענען אפן פאר אים, און זיי ווערן אויפגעליינט פון זיך אליין, צו אויפווייזן און צו דערמאנען אלע פארגעסענע זאכן, און דער אונטערשריפט פונעם מענטש געפינט זיך אויף אלע זיינע וועגן און מעשים, אין אלעס וואס ער האט געזינדיגט דורכן יאר ווי אויך אין פריערדיגע יארן, און דער אייבערשטער וואס ער טוט אנרעכטן דעם דין, טוט פארשטן די הערצער פון זיינע ליבע אידישע קינדער און זעט זייער אויפואכונג צו תשובה, תפילה און צדקה, און ער דערבארעמט זיך אויף זיי, און נעמט אן זייערע געבעט און געשריי וואס קומט ארויס פון טיפעניש פון הארץ, מיט חרטה אויפן פארגאנגענהייט און א קבלה אויפן צוקונפט, זיך צו דערנענטערן צו אים און טון זיין ווילן און אים דינען מיט אמת, מורא און ליבשאפט.

עס ווערט געברענגט אין ילקוט שמעוני (תהלים תתנה, קב יח), אויפן פסוק "פְּנֵה אֶל תְּפִלַּת הַעֲרֵצֵר", האט רבי יצחק געזאגט, אז דאס איז געזאגט געווארן אויף די לעצטע דורות וואס זיי האבן נישט קיין כהן, נישט קיין נביא און נישט קיין בית המקדש וואס זאל פארגעבן אויף זיי, און עס איז זיי נאר איבערגעבליבן דאס דאווענען, וואס זיי זענען מתפלל אום ראש השנה און יום כיפור, בעטן מיר דעם אייבערשטן, מוה עס נישט פארשעמען, דאס הייסט "ולא בזה את תפלתם".

זאגט ווייטער דער מדרש: און די רבנן זאגן, דאס זענען די דורות וועלכע זענען אזוי ווי טויטע מיט זייערע מעשים, און זיי קומען און זיי דאווענען פארן אייבערשטן אום ראש השנה און יום כיפור, און דו השם יתברך טוסט זיי באשאפן ווי א ניי באשעפעניש.

זעען מיר, אז דורכן דאווענען, און איבערהויפט דורך די תפילות אין די הייליגע טעג, זענען מיר איממשטאנד צו פארוואנדלט ווערן אין א ניי באשעפעניש, אויך ווערט געברענגט אין זוהר הקדוש (ויקהל, דף ר"ט ע"א) אז דאס דאווענען איז חשוב'ער און מער דערהויבן ווי אלע מצוות.

עס ווערט געברענגט אין אמרי פנחס אין נאמען פון הרה"ק רבי פנחס'ל קאריצער זי"ע, אז די שבחים וואס מיר זאגן פארן אייבערשטן אום ראש השנה, מאכט המתקת הדינים. און דער הייליגער תולדות שרייבט אויפן פסוק "אתם נצבים היום", אז דאס מיינט, ווען איר שטייט פארן אייבערשטן, און איר גיסט זיך אויס דאס הארץ מיט תפילה, וועט איר אויפגעראכטן ווערן. ענדליך צו דעם ברענגט דער הייליגער מאור ושמש: דורך אינזינען האבן ביי די תקיעות און תפילות פון ראש השנה און מיטן נעמען אויף זיך עול מלכות שמים, טוט דער מענטש אראפברענגען א געוואלדיגן ליכטיגקייט פון אויבן אויפן גאנצן יאר, און עס ווערט המתקת הדינים און עס קומען חסדים אויף אלע אידן אויפן גאנצן קומענדיגן יאר.

אויף די באקאנטע קושיא פונעם הייליגן רמב"ן, וויאזוי ווערט איבערגעדרייט א שלעכטן גור דין צום גוטן דורכן דאווענען, קען מען חס ושלום טוישן דעם אייבערשטנס

ווייל? ענטפערט דער הייליגער בעל שם טוב אין נאמען פון זיין רבי'ן אחיה השילוני, אז תפלה מאכט זיס דעם דין אין זיין שורש, פארבינדנדיג דעם דין פון מלכות אין בינה.

מיט דעם ערקלערט דער הייליגער באר מים חיים אין זיין ספר סדרו של שבת (שורש ג, ענף א, עלה א) דעם פסוק "כי קרוב אליך תדבק מאד בפיך ובלבבך לעשותו", אז דורך תורה און תפלה, וואס ווערן געטון מיטן מויל און מיט די כוונה פונעם הארץ, איז עס נאנט אז מען זאל אויפטון פעולות אין הימל צום גוטן.

דער הייליגער בארדיטשובער שרייבט אין זיין ספר קדושת לוי (ליקוטים, ד"ה כשישראל): ווען אידן זענען מתפלל אויף בני חיי ומזוני, הייסט עס א בקשה אויף א רוחניות'דיגע זאך, דאס הייסט, אמונה יראה און אהבה. נאך שרייבט דער קדושת לוי (לראש השנה, ד"ה או יבואר) אז אום ראש השנה און יום כיפור זענען מיר ממשיד דעם שפע אין אלע עולמות. און דער הייליגער מאור עינים שרייבט (ליקוטים, ד"ה והנה ע"י הדבור): דורכן דיבור איז זיך דער מענטש מקטר אויבן, און ווען ער רעדט ארויס די ווערטער פון דאווענען מיט מורא, איז ער ממליך דער אייבערשטן אויף אים.

עס איז פאסיג צו ברענגען דא די ווערטער פונעם הייליגן קאזשינצער מגיד אין זיין ספר עבודת ישראל (ר"ה, ד"ה ולפי): עס איז א גלייכע זאך פאר יעדן איינעם, אז אינעם ערשטן טאג ראש השנה זאל מען בעיקר מתפלל זיין פארן תיקון הנשמה און אויף עינים פון עבודת השם יתברך, וואס דאס איז דער פנימיות פון די עולמות, און אינעם צווייטן טאג זאל מען בעטן אויף די אייגענע געברויכן, בני חיי ומזוני, און משפיע זיין פאר אלע אידן.

זאל דער אייבערשטער העלפן און באלייכטן אונזערע אויגן, און מיר זאלן זוכה זיין אמת'דיג צו קבלת עול מלכות שמים אין די טעג וואס מיר רופן אויס דעם קעניגרייך פונעם גרויסן באשעפער, און מיר זאלן אלע זוכה זיין אז אונזערע תפילות זאלן אנגענומען ווערן לרחמים ולרצון, וימלא כל משאלות לבינו לטובה ולברכה בכלל ובפרט, צוזאמען מיט גאנץ כלל ישראל, און צו א כתיבה והתימה טובה, און א גוט געבענשטש יאר, א שנת גאולה וישועה בגשמיות ורוחניות, און עס זאל מקוים ווערן אונזער הייליגע בקשה אין די הייליגע טעג - **וַיָּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֵתָהּ פְּעַלְתּוּ וַיְבִין כָּל יִצְחָר כִּי אֵתָהּ יִצְרָתוּ, וַיֵּאמְרוּ כָל אִשְׂרָאֵל נְשִׂמָה בְּאָפֶי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִלֶּךְ וּמִמְלֹכֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה, הִשְׁתָּא בְּעִלְא וּבְזִמּוֹן קָרִיב, אַמֵּן.**

דער קונטרס ערשיינט אינעם שפה המדוברת, אין אידיש, לתועלת אונזערע לעכטיגע אחינו בני ישראל שיחיו וועלכע זענען נישט גוט באהאוונט אין לשון הקודש, און דורכדעם וועלן נאך אסאך אידן נתעורר ווערן דורך די הייליגע ווערטער פונעם זוהר הקדוש אין די הייליגע און פארכטיגע טעג, און קומען צו תשובה שלימה און צו רייע און לויטערע תפילות, און דורכדעם זוכה זיין צו ישועות אין אלע עינים בגשמיות וברוחניות, און צו א כתיבה וחתומה טובה און אלעס גוטס.

מאמר השכינה מסתרת מדת רחמיה ביום הדין

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ע"ב ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תקנה - תקנו)

בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה, **פקודא דא לתקוע שופר בראש השנה** מצוה זו היא לתקוע שופר בראש השנה, **דהוא יומא דדינא לעלמא כמה דאוקימנא** כי הוא יום הדין לעולם כמו שביארנו, **והא אוקמוה** והרי ביארו החברים **דכתיב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו** שזה נאמר על ראש השנה, **והא אתמר** וכן למדנו, **דהאי איהו יומא דסיהרא אתפסי ביה** שזהו היום שהלכנה מתכסה בו, כלומר בר"ה המלכות הנקראת לבנה מסתרת מדת רחמיה אשר דרכה להנהיג בה את בני ישראל.

ע"ט

"מאמר השכינה מסתרת מדת רחמיה ביום הדין"

אין דעם מאמר וערט ערקלערט דאס וואס די הייליגע שכינה באהאלט איר מידת רחמים אום ראש השנה וויבאלד עס איז דער יום הדין, און דער אייבערשטער האט געגעבן ערלויבעניש פארן מקטרג צו פאדערן דין אויף דער וועלט. כדי עס זאל הערשן א מורא פארן אייבערשטן אויף דער וועלט.

עם שמיים אין פסוק "בחדש השביעי באחד לחדש", אינעם ערשטן טאג פונעם זיבעטן חודש, דאס איז תשרי, זאל זיין א יום טוב און אן אנדענק פון בלאזן שופר, דא זענען מיר באפוילן געווארן צו בלאזן שופר אום ראש השנה, וויבאלד עס איז דער יום הדין פאר דער וועלט אזוי ווי מיר האבן ערקלערט, און די חברים האבן עס ערקלערט, ווייל עס שמיים אין פסוק "תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו" און דאס איז געואנט געווארן אויף ראש השנה, און אזוי האבן מיר געלערנט, אז דאס (ראש השנה) איז דער טאג וואס די לבנה איז דעמאלטס פארדעקט, דאס הייסט, אז אום ראש השנה טוט די מלכות וואס ווערט אנגערופן 'לבנה' פארדעקן איר מדה פון רחמים, וואס דורכדעם פירט זי די אידשע קינדער.

וְקָאִים עֲלָמָא בְּדִינָא והעולם נמצא בדין, בְּגִין דְּהָהוּא מְקַטְרָגָא חֲפִי וְכִסִּי וְאֲנֻעֵל פִּתְחָא עַל מַלְכָּא לפי שהמקטרג העליון מחפה ומכסה ונועל את הפתח של היכל העליון של יציאת הנהגת הרחמים לבני ישראל, על המלך שהוא ז"א [התפארת] עד שיפנה ויראה המלך בדינם, אֲתֵר דְּדִינָא שְׂרִיָּא שהיכל הזה הוא המקום שהבית דין שורה, לְמַתְבַּע דִּינָא עַל עֲלָמָא כדי לתבוע דין על העולם.

וְאִי תִּמָּא אִיךְ אֲתִיְהִיב לִיהָ רְשׁוֹ לְהָהוּא מְקַטְרָגָא לְחַפְּאָה וְלְמַתְבַּע דִּינָא ואם תאמר איך ניתן רשות להמקטרג לכסות ולנועל את הפתח ולתבוע דין, ומשיב אֵלָא וְדָאִי בִּידָא דְּהָאִי מְקַטְרָגָא שְׂוִי קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְבַּע דִּינָא עַל כָּל עֲלָמָא אלא ודאי בידו של המקטרג נתן הקב"ה רשות לתבוע דין על כל העולם, וְשְׂוִי לִיהָ יוּמָא יְדִיעָא לְמַתְבַּע קְמִיָּה כָּל דִּינֵין דְּעֲלָמָא ונתן לו יום ידוע לתבוע לפניו כל הדינים שבעולם, אבל

 ע"ט

אֲזַן דְּעַר וְעֵלְט גְּעַפְיִט זִיד אִין דִּין, וויבאלד דער אויבערשטער מקטרג פארשטעלט און פארשפארט דעם טויער פונעם אויבערשטן היכל, פון וואו עס גייט ארויס די הנהגה פון רחמים צו די אידישע קינדער, און פארנט פונעם קעניג וואס דאס איז ז"א [תפארת], ביז דער קעניג וועט זיך ווענדן און זען זייער דין, וואס דער היכל איז דער אָרט וואו דער בית דין געפינט זיך, כדי צו פארערן דין אויף דער וועלט.

אֲזַן אויב וועסטו פֿרעגן, וויאזוי איז געגעבן געווארן רשות פארן מקטרג צו פארדעקן און פארשפארן דעם עפענונג און פארערן דין, נאר, זיכער האט דער אייבערשטער געגעבן ערלויבעניש פארן מקטרג צו פארדערן דין אויף דער גאנצער וועלט, און ער האט אים געגעבן א פאשמיימון טאג צו פארדערן פאר אים אלע דינים פון דער וועלט, אָבער אִין אַנְדֵרֶע טעג האט ער נישט קיין ערלויבעניש אריינצוקומען מקטרג זיין אויפער דורך א פאווונדערן פֿגם, אָבער אום ראש השנה איז אים געגעבן געווארן רשות אליון אריינצוקומען צו פארדערן דין אויף דער גאנצער וועלט, ווייל

בשאר ימים אין לו רשות ליכנס לקטרג אלא על ידי פגם מיוחד, אבל בראש השנה ניתן לו רשות ליכנס מאליו לתבוע דין על כל העולם, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לֵיהּ וְשׁוּי לֵיהּ קְמִיָּה כִּי הִקְבִּי"ה עֲשָׂה אוֹתוֹ וּשְׁם אוֹתוֹ לִפְנֵינוּ, לְמַהְוֵי דְּחִילוֹ דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלָקָא וְשְׂרִיָּא עַל כֻּלָּא כְּדִי שְׂתַהִיָּה יִרְאֵת הִקְבִּי"ה עוֹלָה וּשׁוֹרָה עַל הַכֹּל.

וְרָזָא דָּא וְזוּהוּ הַסּוּר מִשׁ"כ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שְׂרִירָאוּ מְלַפְנֵינוּ וַיֵּשׁ לִשְׂאוֹל מֵאִי עָשָׂה מַה עָשָׂה, וּמְשִׁיב עָשָׂה לְהֵאִי מְקַטְרָגָא וְאַתְקִין לֵיהּ קְמִיָּה עֲשָׂה אֵת הַמְקַטְרֵג וְתִיקֵן אוֹתוֹ לִפְנֵינוּ, לְמַהְוֵי סִיפָּא שְׂנַנָּא עַל כֹּל עֲלָמָא שִׁיחִיָּה חֵרֵב חֲדָה עַל כֹּל הָעוֹלָם, וְכֹל דָּא בְּגִין דִּידְחַלּוֹן מְקַמֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֻּלָּא וְכֹל זֶה הוּא בְּשִׁבִיל שְׁכַל הָעוֹלָם יִירָאוּ מִפְּנֵי הִקְבִּי"ה.

ע"מ

דְּעַר אֵיבְעֵרְשְׁטֵר הָאֵט אִים גְּעִמְאָכְט און אִים גְּעִשְׁטְעֶלט פֿאַר אִים, כְּדִי אַז דָּאס מוֹרָא פֿאַרן אֵיבְעֵרְשְׁטֵן זַאל גְּעוֹעֶלְטִיגֵן און רױען אויף יַעֲרֵן.

און דָּאס איז דְּעַר סוֹד פּוֹנֵעַס פֿסוּק "וְהָאֱלֹקִים עָשָׂה שְׂרִירָאוּ מְלַפְנֵינוּ", קֶעֶן כְּעֵן דָּאךְ פֿרֵעֵגֵן, וואס הָאֵט דְּעַר אֵיבְעֵרְשְׁטֵר דָּא גְּעִמְאָכְט, נָאר דְּעַר פֿשֵׁט איז, עַר הָאֵט גְּעִמְאָכְט דְּעַם מְקַטְרָג און עַר הָאֵט אִים גְּעִשְׁטְעֶלט פֿאַר אִים, כְּדִי עִם זַאל זײַן אַ שְׂאָרְפֵּער שְׁוֹעֵרֵד אֵיבְעַר דִּי נֶאָנְצֵע וְעֵלְט, און דָּאס איז כְּדִי דִּי נֶאָנְצֵע וְעֵלְט זַאל מוֹרָא הָאָבֵן פֿאַרן אֵיבְעֵרְשְׁטֵן.

מאמר היצה"ר תובע עונות בני אדם על ששמעו לפיתויו

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ'

תקנז - תקנח)

וְדָא אֵיהוּ סְנִטְיָא וְזֵהוּ הַשׁוֹטֵר שֶׁהוּא הַיֵּצֵר הָרַע וְהוּא הַמְּלַאךְ הַמּוֹת הַמְּקַטְרֵג,
 וַיֵּשׁ לוֹ חֲמֵשׁ כַּחוֹת, א' דְּתַבַּע חוֹבֵי בְּנֵי נְשָׂא שְׂתוּבַע עוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם,
 עַל שֶׁשָּׁמְעוּ לַפְתוּיו, ב' וְתַבַּע דִּינָא וְתוּבַע דִּין וְעוֹנֵשׁ עַל מַה שֶּׁחֲטָאוּ, ג' וְתַפִּיס
 בְּנֵי נְשָׂא וְתוּפֵס אֶת בְּנֵי אָדָם לְהַבְיִיאַם לְמִקּוּם קַבְלַת עוֹנֵשׁ, ד' וְקִטְיֵל לֹזֵן
 וְהוֹרֵג אֶת הַמַּחְוִיבִים מִיִּתְהָ, ה' וְאַלְקֵי לֹזֵן וּמְלַקֵּה אֶת הַמַּחְוִיבִים מְלָקוֹת בַּכֹּמָה
 יִסּוּרִים, פְּלָא פְּמָה דְנִפְיָק מִן דִּינָא הַכֹּל נַעֲשֶׂה כְּמוֹ הַפֶּסֶק שִׁיוּצָא מִן הַבֵּית
 דִּין, כְּלוּמַר כְּפִי שֶׁהוּא בַעֲצָמוֹ קַטְרֵג וּפְעַל לְהַעֲנִישׁ אֶת בְּנֵי אָדָם.

ע"ט

"מאמר היצר הרע תובע עונות בני אדם על

ששמעו לפיתויו"

אין דעם מאמר וועט ערקלערט ווערן, אז דער פאליציאנט דאס איז דער
 יצר הרע, פארמאגט פינף ערליי כוחות צו באשולדיגן דערמיט די מענטשן,
 דערפאר וואס זיי האבן זיך געלאזט איינרעדן פון אים, און דערפאר פאדערט
 ער א שטראף אויף זיי א.ד.ג., און ער האט רשות צו דערמאנען פארן בית
 דין של מעלה אלע עבירות מיט אלע איינצלהייטן, און ער טוט פארשפארן
 דאָרט דעם טיר ביז מען איז גוזר דעם דין און בית דין האט נישט קיין
 רשות אים אַוועקצושטופן, און כאַטש אַלעס איז אַנטפּלעקט פאַרן אַייבֶערשטן,
 פונדעסטוועגן וויל ער אז דאס זאל געטון ווערן מיט דין.

און דאס איז דער פאליציאנט, וואס ער איז דער יצר הרע און ער איז
 אויך דער מלאך המות וועלכער איז מקטרג, און ער האט פינף
 ערליי כוחות, א' אז ער פאדערט די מענטשן אויף זייערע זינד, ווייל זיי
 האבן זיך געלאזט איינרעדן פון אים, ב' און ער פאדערט דין און שטראף
 אויף דאס וואס זיי האבן געזינדיגט, ג' און ער כאפט אן די מענטשן זיי
 צו ברענגען צו דעם ארט וואו זיי פאקומען זייער שטראף, ד' און ער
 הרגעט די וואס זענען מחויב טויט-שטראף, ה' און ער שלאגט די וועלכע
 זענען מחויב מלקות מיט עטליכע פארט יפורים, דאס אלעס ווערט געטון

בְּגוֹנוֹא דְהֵהוּא מְמוֹנָה בֵּית דִּין דְּלִתְתָא כְּעִין הַמְמוֹנָה שֶׁל הַבַּיִת דִּין שֶׁלמטָה, דְּאַתֵּיהֵיב לִיה רְשׁוּ לְאַדְפְּרָא קָמִי בִּי דִּינָא, פְּלוּנִי עֶבֶד כְּךָ, וּפְלוּנִי עֶבֶר עַל כְּךָ שְׁנִיתָן לוֹ רְשׁוּת לְהוֹכִיר לִפְנֵי הַבַּיִת דִּין, כִּי פְלוּנִי עִשָּׂה עֵבֶרָה זֶה, וּפְלוּנִי עֵבֶר עַל מִצְוֹת עִשָּׂה זֶה, וְלִמְתַּבַּע עֲלֵייהוּ דִּינָא וּלְתוּבַע עֲלֵיהֶם דִּין, וְתַנְן, רְשׁוּ אַתֵּיהֵיב לְהֵהוּא מְמוֹנָה בֵּית דִּין וּלְמַדְנֵוּ כִּי נִיתָן רְשׁוּת לְהַמְמוֹנָה שֶׁל הַבַּיִת דִּין, לְאַנְעֵלָא עַל בִּי דִּינָא פְּתִיחָא לְנַעוּל אַתְּ הַפְתַּח עַל הַבַּיִת דִּין, עַד דְּמִגְזָרוּן דִּינָא עַל כָּל מָה דְּאִיְהוּ תַּבַּע עַד שִׁיגוּרוּ הַדִּין עַל כָּל מָה שֶׁהוּא תוֹבַע, וְלִית רְשׁוּ לְבֵית דִּין לְדַחֲיָא לִיה וְאִין רְשׁוּת לְבֵית דִּין לְדַחֲוֹת אוֹתוֹ, בְּגִין לְפִי שְׁאִמְרַהּ קַבְלָהּ כִּי אֲנִי יְהוּ"ה אוֹהֵב מְשַׁפֵּט, וְאִיְהוּ בְּעֵי דְעֵלְמָא יִתְקַיֵּים בְּדִינָא וְהוּא רּוֹצֵה שֶׁהָעוֹלָם יִתְקַיֵּים בְּדִין, וְלִמְגַדְעָא דְאִית דִּין וְאִית דִּינִין וְלַדְעַת שִׁישׁ דִּין וִישׁ דִּינִין, כָּל זֶה הוּא נוֹהֵג בְּבֵית דִּין שֶׁל מְטָה.

ע"ט

לְיוֹמֵן פֶּסַק וְוַאס אִין אַרְוִיסְקֵקוּמְעֵן בֵּיַם בֵּית דִּין, דְּאַם הֵיִיסְט לְוִיט וְוַאס עַר אַלִּיַן הָאֵט מְקַמְרַג גְּעוּוֹעֵן אִין גַּע'פּוֹעֵל'ט צוּ בְּאַשְׁמֵרָאפֵן דִּי מְעַנְמֵשֵׁן.

אַזוֹי ווִי דַּעַר מְמוֹנָה פּוֹנְעַם בֵּית דִּין שֶׁל מְטָה, וְוַאס עֵם אִין אִים גְּעַנְעָבֵן גְּעוּוֹאָרֵן עֲרְלוֹשְׁבֵּעִנִישׁ צוּ דַּעַרְמַאנְעֵן פֶּאָרֵן בֵּית דִּין, אִין פְּלוּנִי הָאֵט גַּעֲטוּן דִּי עֵבֶרָה, אִין יַעֲנַעַר הָאֵט עוֹבֵר גְּעוּוֹעֵן אוֹיף דִּי מִצְוֹת עִשָּׂה, אִין פֶּאָדַעֲרֵן דִּין אוֹיף וִי, אִין מִיר הָאָבֵן גַּעֲלַעֲרֵנְט אִין עֵם אִין גְּעַנְעָבֵן גְּעוּוֹאָרֵן רְשׁוּת פֶּאָרֵן מְמוֹנָה פּוֹנְעַם בֵּית דִּין צוּ פֶּאָרְשְׁפֶּאָרֵן דַּעַם מִיר פּוֹנְעַם בֵּית דִּין, בִּזוּ מַעַן אִין גּוֹזֵר דַּעַם דִּין אוֹיף אַלְעַם וְוַאס עַר פֶּאָדַעֲרֵט, אִין בֵּית דִּין הָאֵט נִישְׁט מִיַּין רְשׁוּת אִים אַוְעַקְצוּשְׁטוּפֵן, וְוִייל דַּעַר אִיִּבְעֵרְשְׁטֵמַעַר זְאָגְט "כִּי אֲנִי ה' אוֹהֵב מְשַׁפֵּט", וְוִייל אִיךְ הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ הָאֵב לִיב מְשַׁפֵּט, אִין עַר וְוִייל אִין דַּעַר וְעֵלְמָא זְאָל זִיךְ הָאֵלְמָן מִיט דִּין, אִין מַעַן זְאָל וְוִיִּסֵן אִין עֵם אִין דִּין אִין דִּין אִין עֵם אִין דִּין אִין דִּין - דְּאַם אַלְעַם אִין וְוִיִּאזוֹי עֵם פֶּרִיט זִיךְ אִינְעַם בֵּית דִּין שֶׁל מְטָה.

כִּהְיֵה גִּוּוֹנָא שׁוּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קִמְיָה לְהֵאִי כַעֲיִן זֶה הַזְּמִין הַקְּב"ה
 לִפְנֵי אֶת הַמַּקְטָר, דְּאִיהוּ תְּבַע דִּינָא קִמְי מִלְפָּא עַל כָּל בְּנֵי
 עֲלָמָא שְׁהוּא תּוֹבַע דִּין לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וּבְהֵאִי יוֹמָא וּבֹה
 הַיּוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲתֵיחִיב לֵיהּ רְשׁוֹ לְכַסְפָּא פְּתַחא דְּמִלְפָּא נִיתֵן לוֹ
 רְשׁוֹת לְכַסּוֹת עַל הַפְּתַח שֶׁל הַמֶּלֶךְ שְׁהוּא ז"א [הַתְּפָאֶרֶת].

וְסִיחֶרָא אֲתַחֲפִינְיָא לְגוֹ וְהַלְבְּנָה שְׁהִיא הִנְהַגַּת מִדַּת הַרַחֲמִים שֶׁל הַשְּׂכִינָה
 מְכּוּסָה וְנִעְלַמַּת בְּפָנִים, וְלֹא נוֹתְנִים לָהּ רְשׁוֹת לְהַנְהִיג בְּנִיחַ בְּרַחֲמִים,
 עַד דִּיתְגָּדוּר דִּינָא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא עַד שִׁיחִיה נְגוּר הַדִּין עַל כָּל בְּנֵי
 הָעוֹלָם, וְאָף עַל גַּב דְּכִלְא אֲתַגְּלִי קִמְי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָף עַל פִּי
 שְׁהַכֵּל גְּלוּי לִפְנֵי הַקְּב"ה, וְיָמִיד שְׁחַטָּא הָאֲדָם הִיחַ רֵאזִי לְהַעֲנִישׁוּ, עִם כָּל זֶה לָא
 בְּעֵי אֲלָא בְּדִינָא אִין הַקְּב"ה רוּצָה אֲלֵא בְּדִין, כִּי כַךְ תִּיקֵן הַקְּב"ה הַסֹּדֵר
 בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, כַּעֲיִן שְׁנוּהָגִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַטָּה, שִׁיחִיה הַדִּין עַל יְדֵי
 עֲנִיָּוָה

עֲנִיָּוָה דְּעֶרְצוּ, הָאֵט דְּעַר אִיבְעֶרְשְׁטֶער גְּעֶרופֿן פֿאַר אִים דְּעַם מְקַמְרָג,
 וְוַאֵם עַר פֿאַדְעֶרְט דִּין פֿאַרן קַעֲנִיג אִוִּיף אֲלַע מְעַנְטְשֵׁן פֿון דְּעַר
 וְוַעֲלָט, אִון אִין דְּעַם טָאג פֿון רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְוַעֲרַט אִים גְּעַנְעָבן עֶרְלוֹיפְעִנִישׁ
 צו צוֹדְעֶקן דְּעַם טִיר פּוֹנְעַם קַעֲנִיג וְוַאֵם עַר אִוִּי ז"א [תְּפָאֶרֶת].

אִון דִּי לְבָנָה, וְוַאֵם דָּאָם אִוִּי דִּי תְּנַחֲנָה פֿון מִדַּת הַרַחֲמִים פֿון דִּי שְׂכִינָה,
 וְוַעֲרַט צוֹנְעֶדְעֶקַט אִון פֿאַרהוֹילן אִינְעוּוִינִיג, אִון מְעַן גְּעַבְט אִיר נִישְׁט
 קִיין עֶרְלוֹיפְעִנִישׁ צו פִּירן אִירַע קִינְדֶער מִיט רַחֲמִים, בִּיז מְעַן אִוִּי גִּזוֹר דְּעַם
 דִּין אִוִּיף אֲלַע אִינְוֹאוינְעֶער פֿון דִּי וְוַעֲלָט, אִון כְּאֲמַשׁ אֲלַעִם אִוִּי אֲנַטְפֿלֶקַט
 פֿאַרן אִיבְעֶרְשְׁטֶן, אִון גְּלִייד וְוִי נָאֵר אִינְעֶר וִינְדִיט וְוַאֲלַט גְּעַפֿאַסְט אִים
 צו פֿאַשְׁטְרָאפֿן, פּוֹנְדְעֶסְטְוִעֶגן וְוִיל דְּעַר אִיבְעֶרְשְׁטֶער בְּלוִיז דִּין, וְוִייל אִוִּי
 הָאֵט דְּעַר אִיבְעֶרְשְׁטֶער אִינְעֶשְׁמַעֲלַט דְּעַם סְדֵר אִינְעַם בֵּית דִּין שֶׁל
 מַעְלָה, אִוִּי וְוִי מְעַן פִּירַט זִיד אִינְעַם בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה, אִז דְּעַר דִּין זָאל
 פֿאַרְקוּמַעַן דִּירְךְ בֵּית דִּין אִון אַ מְקַמְרָג מִיט גְּדִים, אִון דְּעַר גֵּאנְצֶער סְדֵר
 פּוֹנְעַם בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, גִּיט צו פּוֹנְקַט דִּי וְעֲלָבַע וְוִי מְעַן פִּירַט זִיד

ספר הזהר עם פרוש מתוך מדבש יא

בית דין ומקטרג ועדים, וזה שאמר פלא פגוונא חדא עילא ותתא כל סדר הנהגות הבית דין שלמעלה, הוא באופן אחד כפי הנהוג אצל בני אדם בבית דין של מטה, כדי שלא יבא עונש חמור על בני אדם בערך גבוה.

מאמר מלאכים מעידים על כל מעשי בני העולם

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ'

תקנח - תקט)

ואמר עוד כי אתקין פרסייא דיניא בהאי יומא בראש השנה הקב"ה מתקן ומכין כסא הדין, וסנטירא אתא ותבע דינא על כל עובדי בני עולמא והשוטר המקטרג בא ותובע דין על כל מעשי בני העולם, כל חד וחד כפום ארחוי, וכפום מה דעבד כל אחד ואחד כפי דרכיו, וכפי מה שעשה, וסהדין אטיין וסהדי על כל עובדי בני עולמא ועדים באים ומעידים על כל מעשי בני העולם, ואלין אינון עיני יהו"ה דאינון משטטי פכל

ע"מ

ביי די מענטשן דא אין בית של מטה, פדי עם זאל גישט קומען קיין הארבע שטראף אויף די מענטשן.

"מאמר מלאכים מעידים על כל מעשי בני העולם"

אין דעם מאמר ווערט ערקלערט, אז אום ראש השנה טוט דער אייבערשטער אנגרייטן דעם שטול פון דין, צו פאדערן אויף אלע מעשים פון די מענטשן, און די מלאכי השגחה וועלכע דרייען זיך ארום די וועלט קומען עדות זאגן אויף די מעשים פון די מענטשן וועלכע האבן זיך גישט אומגעקוקט אויף זייערע מעשים.

אום ראש השנה גרייט דער אייבערשטער צו דעם שטול פון דין, און דער פאליציאנט דער מקמרג קומט און פאדערט דין אויף אלע מעשים פון די וועלט איינוואוינער, יעדער איינער לויט זייע וועגן און לויט וואס ער האט געטון, און די עדים קומען און זאגן עדות אויף אלע מעשים פון די איינוואוינער פון די וועלט, און די עדים זענען די מלאכי

עֲלָמָא ואלו העדים הם מלאכי ההשגחה הנקראים עיני ה', שהם משוטטים בכל העולם.

וכמה אינון עיני יהו"ה, דלית לון חושפנא וכמה מלאכי השגחה הם, הנקראים עיני ה', שאין להם חשבון, דקא אזלי ומשטטי בכל עֲלָמָא שהם הולכים ומשוטטים בכל העולם, וְחָמָאן פֿל עוֹבְדֵי בְּנֵי עֲלָמָא ורואים את כל מעשי בני העולם, הגם שכתוב (זכריה ד י) שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, והם כנגד הז' ספירות, עם כל זה יכללו ויסתעפו [מהם] כמה אלף אלפי אלפים כחות המתפשטים להשיגח בכל הנמצאים.

ווי לאינון דלא משגיחין ולא מסתפלין בעובדיהון אוי לאלו בני אדם שאינם משגיחים ואינם מסתכלים במעשיהם, דקא לגביהו קיימין אלין סהדי מלפא כי אצלם עומדים אלו עדים של המלך, ומשגיחין וְחָמָאן פֿל עיני

ההשגחה וועלבע ווערן אנגערופן "עיני ה'", די אויגן פונעם אייבערשטן, וועלבע דרייען זיך ארום אין די גאנצע וועלט.

און וויפיל מלאכי השגחה זענען דא, וואס זיי ווערן אנגערופן עיני ה' - אן קיין חשבון, וואס זיי גייען און דרייען זיך אין די גאנצע וועלט, און זיי זעען אלע מעשים פון די וועלט איינזואינער, און כאטש עס שטייט אין פסוק (זכריה ד, י) שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, און זיי זענען אנסקעגן די זיבן ספירות, פונדעסטוועגן ווערן אריינגערעכנט אין זיי עטליכע טויזנטער און טויזנטער פוחות וועלכע צושפרייטן זיך פֿרי זיך אומצוקוקן אויף אלע וואס געפינען זיך אויף דער וועלט.

ווי צו די מענטשן וועלכע לייגן גישט אכט און קוקן גישט אויף זייערע מעשים, ווייל געבן זיי שטייען די עדים פונעם קעניג, און זיי לייגן אכט און זעען אלעס וואס זיי טוען און רעדן, און דער פֿאלציאנט דער מקטרג שטייט און ער פֿארלאנגט דין. זאגנדיג 'פֿלוגי האט עובר געווען

מה דאינון עבדין וקאמרי ומשגיחים ורואים כל מה שהם עושים ואומרים, דהא אינון סלקי וסהדי קמי מלכא שהרי הם עולים ומעידים לפני המלך, והאי סנטירא קאים קמי מלכא ותבע דינא וזה השוטר המקטרג עומד לפני המלך ותובע דין, ואמר פלוני עבר דינא איש פלוני עבר על הדין, פלוני עבד כף איש פלוני עשה עון זה, והא הקא סהדי והרי יש כאן העדים.

ועד דקדשא בריה הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא ועד שהקב"ה אינו שואל אותם, אין להם רשות להעיד, כדין אינון סהדי סהדותא ורק אחר ששאל אותם הקב"ה הם מעידים העדות, וכלא אכתיב קמי מלכא בפתקא והכל נכתב לפני הקב"ה בפתקא, בסוד הכתוב נכתם עונך לפני.

ומפרש כי בבי מלכא אית חד היכלא בבית המלך יש היכל אחד, היכלא דא מליא אשא חנורא היכל הזה מלא מאש לבנה, והאי אשא מתגלגלא בפלקא וזו האש מתגלגלת בגלגול עגול, ושורשה מן החסדים, ולהיט שביבין ולוהט ניצוצין, והאי לא פסיק לעלמין ואש זו אינה נפסקת לעולם.

 ע"ט

אויפן דין, און יענער האט געטון די און די געבירה, און דא שטייען די עדים!

און ביזוולאנג דער אייבערשטער פֿרעגט זיי נישט, האבן זיי נישט קיין ערלויבניש צו עדות זאגן, און נאר נאכדעם וואס דער אייבערשטער פֿרעגט זיי, זאגן זיי די עדות, און אלעס ווערט אויפגעשריבן פֿארן אייבערשטן אויף א צעמל, בסוד פֿונעם פֿסוק "נכתם עונך לפני".

און דער פֿשט דערפון און, ווייל אינעם הויז פֿונעם קעניג איז דא א היכל, וועלכער איז פול מיט ווייסע פֿייער, און די פֿייער רייזט זיך אין א רונד, און דער שורש דערפון איז פון די חסדים, און עס פֿלאמט מיט פֿונקען, און די פֿייער הערט קיינמאל נישט אויף.

לגו האי היכלא, אית היכלא אוחרא, מליא אשא אוקמא, דלא פסיק
 לעלמין לפנים מזה ההיכל, יש היכל אחר, מלא אש שחורה, שאינה נפסקת
 לעולם, אשר שורשה מן הגבורות, הנה תרין ספרין קיימין תדיר קמי
 מלפא שני סופרים עומדים תמיד לפני המלך, ואמרנו לעיל כי בשעתא דדינא
 בשעת הדין, סהדין כל סהדי קמי מלפא מעידים כל העדים לפני המלך,
 ואז אינון ספרין נטלין מההוא פלקא דאשא תוודא אלו הסופרים
 לוקחים מן העגול של האש הלבנה, והוא נעשה כעין נייר לבן הראוי לכתוב
 עליו באש השחורה, וכתבי עליה בההוא אשא אוקמא וכותבים עליו את
 גזר הדין באש השחורה ההיא.

ע"ט

מיפער אריין פון דעם היכל, איז דא אן אנדער היכל, פול מיט שווארצע
 פייער, וואס הערט קיינמאל נישט אויף, און איר שורש איז פון
 די גבורות, און צוויי שרייבער שטייען שטענדיג פארן קעניג, און מיר האבן
 פריער געזאגט אז אינדערצייט פונעם דין, טוען עדות זאגן אלע עדים
 פארן קעניג, און דעמאלטס נעמען די שרייבער פונעם רונד פון דעם ווייסן
 פייער, און דאס ווערט אזוי ווי א ווייסן פאפיר צו קענען שרייבן דערויף
 מיטן שווארצן פייער, און זיי שרייבן דערויף דעם גזר דין מיט יענעם
 שווארצן פייער.

מאמר הקב"ה מעכב פעולת הדין ומחכה לתשובה

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ע"ב ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ'

תקס - תקסא)

וּבְדִין וְאִי אַחַר כְּתִיבַת הַפְּתָקָא, מְלֻכָּא אַחְמִין דִּינָא עַד זְמַנָּא יְדִיעָא
הַקְּב"ה שְׁהוּא מֵלֵא רַחֲמִים מֵעַכְב עַדִּין אַת פְּעוּלַת הַדִּין וְלֵא נוֹתֵן רִשׁוּת
לְהַמְקַטְרַג לַעֲנוּשׁ אֶת הַמְּחֻיֵּב עַד זְמַן יְדוּעַ, דְּלֻמָּא בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ יְהִדְרוּן
בְּתֻשׁוּבָה שְׁמֵא בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ יַחְזְרוּ בְּתֻשׁוּבָה.

אִי יְהִדְרוּן, פְּתֻקִין נִקְרְעִין הֵנָּה אִם חֲזוּרִים בְּתֻשׁוּבָה אִזּוּ הַפְּתָקוֹת נִקְרְעִים,
כְּלוּמַר שְׁנִפְרַדְת אִשׁ הַשְּׁחֹרָה מֵאִשׁ הַלְּבָנָה, וְהַפְּתָקָא שְׁהִיא סוּד הַמְּלֻכּוֹת
נִפְרָדִים מִמֶּנָּה הַדִּינִים וּמִתְּלַבְּנָת, וְזֶה נִקְרָא קְרִיעַת הַפְּתָקָא, וְאִי לֵאֵל וְאִם לֵא

ע"ט

מאמר הקדוש ברוך מעכב פעולת הדין ומחכה לתשובה

אִין דְּעַם מְאֹמֵר וְעַרְט עַרְקְלֵעֵרְט, אִזּוּ דְּעַר אִיבְעַרְשְׁטֵעַר וְעוּלְכֵעַר אִיזּוּ פּוּל
מִיט רַחֲמִנּוּת, טוּט אָפְהָאֵלְטֵן דְּעַם שְׁטְרָאף פּוֹנְעַם דִּין בִּיז אַ בְּאַשְׁטִימְטֵעַר
צִיט, כְּדִי אִזּוּ אִינְצוּוִישֵׁן זְאֵל מְעַן תְּשׁוּבָה טוּן, אִון דְּעַמְאֵלְטֵס וְעַרְן צוּרִיסֵן
דִי קוּיטְלֵעַן פּוֹנְעַם דִּין אִון דְּעַם שְׁטְרָאף, אִון דָּאס אִיזּוּ בְּאוּוִילִיגְט פֶּאָרְן
אִיבְעַרְשְׁטֵן כְּדִי מְעַן זְאֵל גְּעֵרֵאטְעוּעַט וְעַרְן פּוֹנְעַם דִּין.

אִון דְּעַמְאֵלְטֵס נֵאכֵן שְׁרִיבֵן דְּעַם קוּיטְלֵ, טוּט דְּעַר אִיבְעַרְשְׁטֵעַר וְעוּלְכֵעַר
אִזּוּ פּוּל מִיט רַחֲמִנּוּת, נֵאךְ אֵלִין אָפְהָאֵלְטֵן פּוֹן אוּיסְפִּירֵן דְּעַם דִּין
אִון עַר גְּעַבְט גִּישְׁט קִיין עַרְלוּיְבֵעֵנִישׁ פֶּאָרְן מְקַטְרַג צוּ בְּאַשְׁטְרָאפֵן דְּעַם
שׁוּלְדִינֵן בִּיז אַ בְּאַשְׁטִימְטֵן צִיט, טֵאמְעַר וְעַלֵן זִי תְּשׁוּבָה טוּן אִינְצוּוִישֵׁן.

אִויב טוּעֵן זִי טֵאמְקַע תְּשׁוּבָה, וְעַרְן דִי קוּיטְלֵעַד צוּרִיסֵן, דָּאס הִיִּיסְט
אִזּוּ דִי שׁוּוֹאָרְצֵעַ פִּיעַר וְעַרְט אָפְנֵעִטִיִּילְט פּוֹנְעַם וּוִיִּיסֵן פִּיעַר, אִון
דִי קוּיטְלֵ וְוֵאס אִזּוּ אִין סוּד הַמְּלֻכּוֹת וְעַרְט אָפְנֵעִטִיִּילְט פּוֹן אִיר דִי דִינִים
אִון עִם וְעַרְט וּוִיִּיס, אִון דָּאס הִיִּיסְט 'צוּרִיסֵן דְּעַם קוּיטְלֵ, אָבְעַר אוּיב
הֵאָבֵן זִי גִישְׁט תְּשׁוּבָה גְּעַטוּן, זְעֻזְט זִיךְ דְּעַר קְעַנִּיג צוּם דִּין, אִון אֵלְע

חזרו בתשובה, מִלְפָּא יְתִיב, וְכָל אֵינּוֹן דְּבֵי זְכוּתָא קְיָיְמִי קְמִיָּה אוּ המלך יושב בדִין, וְכַל אוֹתָם הַמְלַמְדִים זְכוּת עוֹמְדִים לִפְנֵי, פְּרוּזָא קָם וְכְרִיזוּ, פְּלוּנֵי עֶבֶד פֶּךָ וְכִרְזוּ עוֹמֵד וּמְכִרִיזוּ, פְּלוּנֵי עֶשֶׂה כַךְ וְכַךְ, מֵאַן יוֹלִיף עֲלֵיהּ זְכוּת מִי כּוֹל לִלְמַד עֲלֵיו זְכוּת, אִי אֵית מֵאַן דְּיוֹלִיף עֲלֵיהּ זְכוּת, יָאוּת אִם יֵשׁ מִי שִׁילְמַד עֲלֵיו זְכוּת, טוֹב הִדְבֵּר, וְאִי לָאוּ וְאִם אֵין מִי שִׁילְמַד עֲלֵיו זְכוּת, הָא אַתְּמַסֵּר לְסַנְטִינְרָא הִרֵי נִמְסֵר לְשוֹטֵר הַמְקַטְרֵג לְהַעֲנִישׁוּ כִּפֵּי שֶׁנְּגוֹר בְּבֵית דִּין.

ושואל עוד וְכִלְיָא יְדַע קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא הִרֵי אֵת הַכֵּל יוֹדַע הַקְּב"ה, אִם כֵּן אֲמַאי אֲצִטְרִיף לְכֹל דָּא לְמַה נִּצְרָךְ לְכֹל זֶה, לְבֵית דִּין וְעֵדִים וּמְקַטְרֵגִים, וּמְשִׁיב אֲלָא בְּגִין דְּלָא יְהָא פְּטָרָא דְּפּוֹמָא לְבָנֵי עֲלָמָא אֲלֵא כְּדִי שְׁלֵא יִהְיֶה פִתְחוֹן פֶּה לְבָנֵי הָעוֹלָם, לֹמַר שֶׁהִיא אִיזוּה עוֹוֹת הַדִּין, לְאַחְזָאָה דְּכִלְיָא עֶבֶד בְּאַרְחַ קְשׁוּט וְלִהְרָאוֹת שֶׁאֵת הַכֵּל עוֹשֶׂה הַקְּב"ה בְּדֶרֶךְ אֲמֵת, וְנִיחָא קְמִיָּה מֵאַן דְּאַשְׁתַּזִּיב מִן דִּינִיָּה וְנוּחַ לִפְנֵי מִי שֶׁנִּיצֵל מִן הַדִּין.

ע"ט

וְעַלְכֵּךְ רַעְדוּן זְכוּת שְׁמִייעֵן פֶּאֶר אִים, אוּן דְּעַר אוּיְקְרַפְעֵר שְׁמִייעֵן אוּן רֹפְטֵן אוּיְם, פְּלוּנֵי הָאֵם גְּעִמוֹן אוּזִי אוּן אוּזִי, וְעַר קַעֵן רַעְדוּן גּוֹטְסֵן אוּיְף אִים - אוּיְב אִזֵּי דָא וְעַר עִם זָאל רַעְדוּן גּוֹטְסֵן אוּיְף אִים, אִזֵּי גוֹט, אוּן אוּיְב אִזֵּי נִישְׁמָא וְעַר עִם זָאל רַעְדוּן גּוֹטְסֵן אוּיְף אִים, וְעַרְט עַר אִיְקְרַנְגֵּנְעֵבֵן פֶּאָרן פֶּאָלִיצִיאַנט, דְּעַר מְקַטְרֵג, אִים צוּ פֶּאָשְׁטְרָפֵן לִוִּיט וְוִי עִם אִזֵּי נְגוֹר גְּעוּוֹאָרן אִינְעִם בֵּית דִּין.

פֶּרְעֵנְטֵן דְּעַר זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, אָבְעַר דְּעַר אִיבְעַרְשְׁטֵר וְוִיִּקְט דָּאָךְ אֲלַעֵם, פֶּאָרוּוֹאֵם דָּאָרְף עַר דָּאֵם אֲלַעֵם הָאָבֵן, דְּעִם בֵּית דִּין מִיט דִּי עֵדִים אוּן דִּי מְקַטְרֵגִים, עֲנַטְפֶּעֶרְט עַר, נָאֵר כְּדִי עִם זָאל נִישְׁט זִיין קִיין תִּירוּץ פֶּאֶר דִּי אִיִּוּאוּוִינְעַר פּוֹן דִּי וְעַלְמַט, צוּ טַעֲנֵה'עֵן אוּ מַעַן הָאֵם פֶּאָרְדְּרִיט דְּעִם דִּין, אוּן צוּ וְוִיזֵן אוּ דְּעַר אִיבְעַרְשְׁטֵר טוֹט אֲלַעֵם מִיטֵן וְעַג פּוֹן אֲמֵת, אוּן עַר הָאֵם הַנְּאָה זַעֲנֵדִיג וְוִי מַעַן אִזֵּי גְעֶרֶמְטֵעוּעֵט גְּעוּוֹאָרן פּוֹנְעִם דִּין.

וְאִי תִימָא מְנָא לָן וְאם תאמר מאין לנו כל זה, ומשיב הַאי אַתְמָסר
 לְחַפְימִין דבר זה נמסר לחכמים, וְאַפְלוּ לְמֵאן דְּלֵא יְדַעִי ואפילו מי
 שאינו יודע, מֵאן דְּבַעִי לְאַסְתְּפֵלֵא יִשְׁגַּח בְּמַה דְּאִיהוּ בְּאַתְגְּלִיָּא מי שרוצה
 להסתכל ולהתבונן, ישגיח במה שהוא בגלוי בעולם הזה, וְיִדַּע בְּמַה דְּאִיהוּ
 בְּסִתְרָא ומזה ידע מה שהוא למעלה בסתר, דְּהָא פִּלְא פְּגוּוֹנָא חֲדָא כי הכל
 הוא באופן אחד, פִּלְ מַה דְּפִקִּיד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאַרְעָא כי כל מה
 שהקב"ה מינה ועשה בארץ שלמטה, פִּלְא אִיהוּ פְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא הכל הוא
 כעין שלמעלה.

ע"מ

אִין אויב וועקטו זאגן, פון וואו ווייסן מיר דאס אלעס, נאר, דער זאך
 איז איבערגעגעבן געווארן פאר די חכמים, און אפילו ווער עס ווייסט
 נישט, פונדעקטוועגן ווער עס וויל קוקן און אריינמראכטן, זאל פאמראכטן
 דאס וואס איז אנטפלעקט אויף דער וועלט, און דערפון וועט ער וויסן
 דאס וואס איז פאהאלטן אויבן, ווייל אלעס גייט אויף איין שטייגער, און
 אלעס וואס דער אייבערשטער האט פאשטימט און געטון דא אונטן אויף
 דער וועלט, אלעס איז אויפן זעלבן שטייגער ווי אויבן.

מאמר אהבת בני ישראל, נוצחת את אהבת הדין

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ק ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תקסא - תקסג)

וממשיך דבריו ואמר, כי יומא דראש השנה איהו יומא דדינא היום של ראש השנה, הוא יום הדין, ומלפא יתיב פכורסיי דדינא והמלך יושב על כסא הדין, סנטירא קא אתי וחפי פתחא דמלפא, ותבע דינא והשוטר המקטרג בא ומכסה את הפתח של המלך, ותובע לעשות דין, ואף על גב דקדשא בריה הוא רחמים ליה לדינא ואף על פי שהקב"ה אוהב את הדין, כמה דאת אמר כמו שנאמר פי אני יהו"ה אוהב משפט, עם כל זה נצח רחימוי דבנוי לרחימו דדינא נוצחת אהבת בניו את אהבת הדין, ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עליהו ובשעה שהמקטרג קם ורוצה לטעון דברי קטרוג עליהם, פקיד למתקע בשופר צוה הקב"ה לתקוע בשופר, בגין לאתערא רחמי מתתא לעילא כדי לעורר רחמים מלמטה למעלה.

ע"ט

"מאמר אהבת בני ישראל. נוצחת את אהבת הדין"

אין דעם מאמר ווערט ערקלערט אז כאטש דער אייבערשטער האט ליב משפט, פונדעסטוועגן טוט זיין ליבשאפט צו זיינע קינדער באזיגן זיין ליבשאפט צום דין, און דערפאר האט דער אייבערשטער באפוילן צו בלאזן אינעם שופר אין דער צייט פונעם קטרוג, כדי מערער צו זיין רחמים, און אזוי ווי רבקה האט באפוילן יעקב מקיים צו זיין מצות פיבוד אם וויבאלד די מצוות זענען מבטל די דינים.

זאגט ווייטער דער זוהר הקדוש, ווייל דער טאג פון ראש השנה איז דער טאג פון דין, און דער קעניג זיצט אויפן שטול פון דין, און דער פאליציאנט דער מקטרג קומט און ער פארשטעלט דעם מיר פונעם קעניג, און ער פאדערט צו מאכן דין, און כאטש דער אייבערשטער האט ליב דעם דין, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כי אני ה' אוהב משפט", אידך השם יתברך האב ליב משפט, פונדעסטוועגן טוט די ליבשאפט צו זיינע קינדער באזיגן דעם ליבשאפט צום דין, און אינדערציט ווען דער מקטרג שטייט אויף און וויל טענה'ען אנטקעגן זיי, האט דער אייבערשטער באפוילן צו בלאזן מיטן שופר, כדי צו מערער זיין רחמים פון אונטן צו אויבן.

הנה בַּהֲהוּא שׁוֹפֵר בתקיעת שופר, סִלְקָא הוּא קָלָא פְּלִילָא בְּאַשָׁא וְרוּחָא וּמִיָּא עולה קול הוא כלול באש ורוח ומים, כי הקול היוצא מפה האדם כלול מחמיומת הבל הפה, וההבל הוא רוח, וכלול ממים, והם סוד חסד גבורה תפארת, וְאַתְּעֵבִיד מְזַיְיְהוּ קָלָא חֲדָא וּנְעֵשָׂה מהם קול אחד, וְאַתְּעֵר קָלָא אַחְרָא לְעִילָא ומתעורר קול אחר למעלה שהוא בחינת ז"א [התפארת], פֶּד הוּא קָלָא אַתְּעֵר מְעִילָא וּמַתְתָּא כשקול השופר מתעורר מלמעלה ומלמטה, פְּדִין פֶּל טַעֲנוֹת דְּקָא טַעֲיִן הוּא מְקַטְרְגָא מַתְעַרְבִי או כל הטענות שטוען המקטרג על ישראל, כולם מתבלבלים.

פְּיוּמָא דְרֵאשׁ הַשְּׁנָה נְפִיק יִצְחָק בְּלַחֲדוּדֵי בְיוֹם ראש השנה יוצא יצחק שהוא סוד הגבורה לבדו להנהיג את העולם, כי הנהגת העולם בראש השנה היא בדין, וְקָרִי לְעֵשׂוֹ לְאַטְעֵמָא לִיָּה תְבַשִּׁילִין דְּכָל עֲלָמָא פֶּל חַד פְּפּוֹם אַרְחוּי וקורא לעשו, דהיינו להמקטרג, להטעים לו מתבשילים שבשלו כל בני העולם, כל אחד לפי דרכיו, דהיינו להטעים לו מעשי כל בני אדם כפי פעולתם, ולחבוע עליהם דין, כי בראש השנה ניתן רשות למקטרג לחבוע דין על כל מעשי בני אדם.

ע"ט

מִיָּמִן בְּלֵאזֵן שׁוֹפֵר, גִּיט אַרְוִיף דַּעַם קוֹל וְוֹאם עֲנִמְהָאֲלֵט פִּיעֵר לֹפֵט און וואַסער, ווייל דער קול וואס גייט ארויס פונעם מענטש'ס מויל ענטהאלט די וואַרעמקייט-פִּיעֵר פונעם מויל, און דאס איז לופט, און עס ענטהאלט וואַסער, דאס איז דער סוד פון חסד גבורה תפארת, און עס ווערט דערפון איין קול, און עס ווערט ערוועקט נאך א קול אויבן וואס איז די בחינה פון ז"א [תפארת], און ווען דער קול פונעם שופר ווערט ערוועקט פון אויבן און פון אונטן, דעמאלטס ווערן צושטערט אלע טענות וואס דער מקטרג מענה'עט אנטקעגן די אידן.

אַינעם טאג פון ראש השנה, גייט יצחק ארויס, וואס ער איז דער סוד פון גבורה אליו, צו פירן די וועלט, ווייל די הנהגה פון די וועלט אום ראש השנה איז מיט דין, און ער רופט עשו, דאס איז דער מקטרג, צו ברענגען פאר אים די מעשים פון אלע מענטשן, און צו פארערן דין אויף זיי, ווייל אום ראש השנה ווערט געגעבן רשות פארן מקטרג צו פארערן דין אויף אלע מעשים פון די מענטשן.

דְּהָא בְּהֵיא שְׁעָתָא כִּי עַל הַזְמַן שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה נֹאמַר וְתִכְהִינָּן עֵינֵינוּ
 מִרְאוֹת דֵּהֵינוּ שְׁנַחֲשִׁים הַעֵינִים הָעֲלִיוֹנִים מִלְּהַשְׁגִּיחַ בְּרַחֲמִים, אֲלֵא
 מִשְׁגִּיחִים בַּחֲשׂוֹת הַדִּין, דְּנִפְקִי מִנְיָה מֵאֵן דְּאַחֲשָׁף אֶפְי בְּרִינָן כִּי יֵצֵא
 מִהַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק הַס"מ שֶׁהוּא שְׂרוּ שֶׁל עֲשׂו הַמְּקַטְרֵג הַגְּדוֹל, מִי שֶׁמַּחֲשִׁיךְ
 אֶת פְּנֵי הַבְּרִיּוֹת בְּעוֹנוֹת, וְאַתְּפֹרֶשׁ וְהַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק נִפְרַד מִן הַרַחֲמִים, וְשָׂכִיב
 עַל עַרְסִיָּה דְּדִינָא וְשׁוֹכֵב עַל מַטַּת הַדִּין, כְּלוֹמַר שְׂיוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף הַדִּין, וְקָרִי
 לַעֲשׂו וְקוֹרֵא לַעֲשׂו שֶׁהוּא הַמְּקַטְרֵג, וְאָמַר לוֹ וְצוּדָה לִי צִיד וְעֵשָׂה לִי
 מְטַעְמִים וְהִבְיָאָה לִי כְּלוֹמַר תְּבִיא לִי אֶת מַעֲשֵׂים הָרַעִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם.

וְכַתּוּב אַחַר כֵּךְ וְרִבְקָה שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה הָאוֹהֶבֶת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּנִיָּה, לִכֵּן אָמְרָה
 אֶל יַעֲקֹב בְּנָה שְׁהִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, רְחִימָא דְנִפְשָׁה שְׁהִם אַהוּבִים לְנַפְשָׁה,
 בְּנָה רְחִימָא דְאַתְמָסֵר לָהּ מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא בְּנָה אַהוּבִים שְׁנִמְסַר לָהּ
 מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי חֵלֶק הִי עֲמֹ יַעֲקֹב חָבַל נַחֲלָתוֹ, וּפְקִידַת לִיָּה לְאַתְעָרָא

 ע"ט

וְוִיֵּל אוֹיֵף דִּי צִיִּט פֿון רֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁטִיִּט אִין פֿסוּק "וְתִכְהִינָּן עֵינֵינוּ
 מִרְאוֹת", דָּאס הֵייסֶט, עִם ווערן פֿאַרְטוּגְקֶלט דִּי אויגן פֿון אויבן
 פֿון צו קוקן מיט רַחֲמֵנוֹת, גָּאָר זײ קוקן מיטן פֿינֶסְטֶערֶניש פֿון דִּין, וְוִיֵּל
 פֿון דִּי גְבוּרָה פֿון יִצְחָק אִזוּ אַרויסֶגעקומען דער סִמְ"ד מִ"ם וואס ער אִזו
 דער שר פֿון עֲשׂו, דער גְרויסער מְקַטְרֵג, וואס ער מאַכט טוֹנְקֶל דִּי
 מְעַנְטֶשֶׁן מיט עֲבִירוֹת, און דִּי גְבוּרָה פֿון יִצְחָק ווערט אָפּגעטִיילט פֿון דָּאס
 רַחֲמִים, און ער לִיגט אויפן גַעט פֿון דִּין, דָּאס מִיִּנֵט אַז ער זײַגט אויפן
 שְׂטוּל פֿון דִּין, און ער רופט עֲשׂו וואס ער אִזו דער מְקַטְרֵג, און ער
 זאגט צו אִים, "וְצוּדָה לִי צִיד וְעֵשָׂה לִי מְטַעְמִים וְהִבְיָאָה לִי", דָּאס הֵייסֶט,
 גַּרְעֲנֵג פֿאַר מִיר דִּי שְׁלַעַכְטֶע מַעֲשִׂים פֿון דִּי מְעַנְטֶשֶׁן.

און דערנאָך זאגט דער פֿסוּק "וְרִבְקָה", וואס דָּאס אִזו דִּי שְׂכִינָה וואס
 זײ האט ליב אִירע אִידִישֶׁע קינדער, דערפֿער "אָמְרָה אֶל יַעֲקֹב בְּנָה",
 זאגט זײ צו אִיר זון יַעֲקֹב דָּאס זענען דִּי אִידִישֶׁע קינדער, וואס זײ זענען
 פֿאַלִיבט אויף אִיר אויז ווי זײ אַלײן, אִיר טײַער קינד וואס אִזו אַיבֶּרְגֶענעבֶן

איהו באינן מטעמים דיליה וצותה אותו שיתעורר בקיום מצות עשין שהם המטעמים שלו, לפי שהמצות מעוררות את היחוד ומבטלות את הדינים.

מאמר ישראל יוצאים מן הדין בשמחה ובברכות

(מקור המאמר בוהר פרשת אמור דף ק ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תקסג-תקסד)

ויעקב אתער מתתא ויעקב מתעורר מלמטה, דהיינו מתלבש בצלותין ובענותין הוא מתלבש בתפילות ובקשות, ועושה תשובה שלימה, ועוד וְהַקּוֹל קול יעקב דהיינו בַּהּ הוּא שופר דְקָא סְלִיק באותו קול השופר שעולה, וגורם המתקת הדינים והתהפכותם לרחמים, וְאַתְעֵר יעקב לַגְבִּיהַּ

ע"ט

געווארן צו איר פונעם טאג וואס דער וועלט איז באשאפן געווארן אזוי ווי עס שטייט "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו", און זי באפעלט אים אז ער זאל זיך אויפֿוועקן מיטן מקיים זיין די מצוות עשה וואס זיי געגען זיינע באטעמטע עסן, וויבאלד די מצוות וועקן אויף דעם יחוד און צושטערן די דינים.

"מאמר ישראל יוצאים מן הדין בשמחה ובברכות"

אין דעם מאמר ווערט ערקלערט דעם ענין פון "הקול קול יעקב" וואס דאס געגען די תפילות און בקשות וואס מען געט מיט אמת'ע תשובה, און אויך דעם קול פונעם שופר וועלכער מאכט זיס די דינים און פארוואנדלט זיי אין רחמים, און די תפילות גייען אויף אויבן און גרענגען אראפ שפע פון ברכות צו די אידן, און דאס גרענגט צו שמחה אויבן און אונטן.

און יעקב וועקט זיך אויף אונטן, דאס הייסט אז ער קליידט זיך אן מיט תפילות און בקשות, און ער טוט תשובה שלימה, און נאך "וְהַקּוֹל קול יעקב", זיין קול גייט ארויף מיטן קול פונעם שופר וואס גייט ארויף אויבן, און עס גרענגט צו אז די דינים ווערן זיס און ווערן פארוואנדלט אין רחמים, און די בחינה פון יעקב פון תפארת ווערט אויפגעוועקט זיך

ונתעורר יעקב העליון שבתפארת להתחבר אל יצחק שהוא בגבורה, ועל ידי זה הגבורה טועמת טעמים מתוקים ממעשיהם הטובים של ישראל, וְאִתְקָרִיב בְּהִדְיָה ונתקרב התפארת אל הגבורה להמתיקו.

וַיִּגַּשׁ לוֹ מִמַּעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וַיֵּאכַל דהיינו שנמתקה הגבורה, ועל ידי זה וְאִתְקָלִיל דָּא בְּדָא ונכללה הגבורה בתפארת, בִּיּוֹן דְּאִתְקָלִיל בְּהִדְיָה כיון שנכלל עמו, נאמר וַיִּבְא לוֹ יֵן דהיינו דָּא יֵן דְּמִנְטָרָא זה הוא יין המשומר, יֵן דְּהוּא חִידוֹ דְּלִבָּא יין שהוא משמח את הלב, כי בכינה הוא שורש הגבורות אשר בשורשם הם מתוקים לפעול את השמחה, רְזָא דְּעֵלְמָא דְּאִתִּי הסוד של עולם הבא שהוא הבינה, כלומר שהמשיך אל הגבורה שפע מהבינה הנקרא יין המשומר מן אחיות החיצונים, ואז הדינים מתהפכים לרחמים.

בְּדִין או נאמר וַיִּרְח אֶת רִיחַ בְּגִדָיו דהיינו צְלוֹתֵין דְּסִלְקִין וּבְעוֹתֵין ע"ט

צו פֶּאֶהֶפְטֵן צו יִצְחָק וְוַאס אִיו אִין גְּבוּרָה, און דוּרְכְּדַעס טוט די גְּבוּרָה פֶּאֶרְוֹכֵן די זִיסַע טַעֲמִים פֶּון די גוּטַע מַעֲשִׂים פֶּון די אִידֵן, און די תַּפְאָרַת דְּעֶרְנַעֲנְטֶערַט זִיד צו די גְּבוּרָה עַם צו מאַכן זִים.

"וַיִּגַּשׁ לוֹ" און עַר הָאֵם דְּעֶרְנַעֲנְטֶערַט פֶּאַר אִים פֶּון די גוּטַע מַעֲשִׂים פֶּון די אִידֵן, "וַיֵּאכַל" און עַר הָאֵם גְּעֵנְעֶסן, דָּאס הֵייַסט אַז די גְּבוּרָה ווערט זִים, און דוּרְכְּדַעס גֵייט די גְּבוּרָה אַרְיִין אִין די תַּפְאָרַת, און דְּעֶמַאלְטֶס שְׂטִיט "וַיִּבְא לוֹ יֵן" דָּאס אִיו דְּעַר יֵן הַמְּשֻׁמֵּר, וויין וְוַאס דְּעֶרְפֵּרִידֵט די הַאֲרֵץ, ווייל אִין בִּינָה וְוַאס אִיו דְּעַר שׁוֹרֵשׁ פֶּון די גְּבוּרוֹת, דָּאָרט זַענען זיי זִים און גְּרַעֲנֵנען צו שְׂמִחָה, דְּעַר סוד פֶּון עוֹלָם הַבָּא וְוַאס אִיו בִּינָה, דָּאס הֵייַסט אַז עַר גְּרַעֲנֵנֵט צו גְּבוּרָה אַ שְׂפַע פֶּון בִּינָה, וְוַאס ווערט אַנגֶּערוּפֶן יֵן הַמְּשֻׁמֵּר, וְוַאס אִיו אַפְּגַעְהֵיטֵן פֶּון די חִיצוֹנִים, און דְּעֶמַאלְטֶס ווערן די דִּינִים פֶּאֶרְוֹוּאָנְדֶּלט אִין רַחֲמִים.

דְּעֶמַאלְטֶס זאָגט דְּעַר פֶּסוּק "וַיִּרְח אֶת רִיחַ בְּגִדָיו", און עַר הָאֵם גְּעִשְׂמַעֲקַט די תְּפִילוֹת און די בְּקָשׁוֹת פֶּון די אִידֵן וועלכֶּע

התפילות ובקשות של בני ישראל העולות למעלה, ואז נאמר וַיְבָרְכֵהוּ שנתקבלו התפילות ונשפעו שפע ברכות לכל ישראל, ואז נח רוּגְזָא, וְחָדִי לְפָא נחים ומתבטלים כחות הרוגז והדין, ומשמחים את הלב על ידי הארת הבינה שהאירה בגבורה, וְכִלְא אִיהו רַחְמִי ואז הכל הוא ברחמים.

פִּיּוֹן דְּאִיהו אַתְּפִלִּיל פִּיעֶקב כיון שדיני יצחק נכללו ברחמי יעקב, פֶּל אֵינּוֹן תִּיִלִּיּוֹן וְתוֹקֶפִין וְרוּגְזִין כל אותם הכחות ודינים הקשים והרוגזים, שהם סוד הגבורות שבכל ג' עולמות בריאה יצירה ועשיה, דְּהוּוֹ זְמִינִין שהיו מוכנים לפעול דינים על בני העולם, אַתְּבְּדְרוּ וְלֹא אֲשַׁתְּכּוּ תִמְן כולם נתפזרו בתוך הרחמים ונתבטלו ואינם נמצאים עוד שם, וַיִּשְׂרָאֵל נִפְקִין מִן דִּינָא בְּחֶדְוָה וּבְכִרְכָּאן וישראל יוצאין מן הדין בשמחה מן המתקת הדינים, ובברכות מן החסדים שנתעוררו לברכם.

ע"ט

קוּמְעֵן אַרְיִף אוּיָבּ, און דַּעֲמַאֲלֵטִס שְׁמִיִּט "וַיְבָרְכֵהוּ", אז די תפילות ווערן אָנגענומען און עס קומט אַראַפ א שְׁפַע פון בְּרָכוֹת פֶּאָר אַלֶּע אִידִן, און דַּעֲמַאֲלֵטִס ווערן אַינגעשטילט די כוחות פון צָאָרן און דִין, און זיי דערפֿרייען די האַרץ דוּרְכֵן לִיכְמִיגְקִיִּט פון בִּינָה וועלכע האט פֿאלוּיִכְטֵן אין גְבוּרָה, און דַּעֲמַאֲלֵטִס איז אַלֶּעס מיט רַחְמִים.

וויבֿאַלְדִּי די דינים פון יצחק זענען אַרײַנגעגאַנגען אין די רַחְמִים פון יעקב, זענען די אַלֶּע כוחות און שְׁווערע דינים און די צָאָרן, וואס זיי זענען די סוד פון גְבוּרָת אין די דְרִי עולמות פון בְּרִיאָה יצירה און עֲשִׂיָה, וועלכע זענען געווען אָנגעגרייט צו טון דינים אויף די אַיִגוואויער פון די וועלט - זענען אַלֶּע צושפֿרייט געווארן אינערהאלב די רַחְמִים, און זיי זענען בְּטֵל געווארן און געפֿינען זיך שוין גִישְׁט דָאַרְט, און די אִידִן גייען אַרױס פֿונעם דִין מיט שְׂמִחָה פון די הַמְתַּקַּת הַדִּינִים, און מיט בְּרָכוֹת פון די חֲסִדִים וועלכע זענען עָרוועקט געווארן זיי צו פֿענמֿישֵׁן.

מאמר ויעש גם הוא מטעמים, קטרוגים וטענות על ישראל

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ק ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תקסד - תקסה)

הנה מש"כ ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו דהיינו בני ישראל למטה ביומא דא בחדוה ובברכאן עלאין ביום ראש השנה יוצאים מן הדין מלא ברכת ה' בשמחה ובברכות, כי הקדימו ישראל בתפילה מלפני שנתעורר רוגז הדין, ואז ויעשו אחיו בא מצידו דהיינו המקטרג, טעין טועני מעובדי דעלמא הוא נושא משאות של מעשים הרעים של בני העולם, ורוצה לקטרג עליהם, וזה שכתוב ויעש גם הוא מטעמים היינו חרדי לישגינה למטען טענות חרד את לשונו לטעון טענות על ישראל.

ע"ט

"מאמר ויעש גם הוא מטעמים. קטרוגים וטענות על ישראל"

אין דעם מאמר ווערט ערקלערט אז די אידן גייען ארויס פונעם דין אום ראש השנה מיט שמחה און מיט ברכות, וויבאלד זיי האבן געפעדערט מתפלל צו זיין איידער דער צארן פונעם דין איז ערוועקט געווארן, און אויף דער געזעם מידת הגבורה קען זיך נישט אפטיילן פון די שמחה פון זיסקאכן דעם דין פון בחינת יעקב.

עם שטייט אין פסוק "ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו", דאס מיינט, די אידן אויף דער וועלט גייען ארויס אין דעם טאג ראש השנה פונעם דין, פול מיט ברכת השם מיט שמחה און מיט ברכות, וויבאלד די אידן האבן געפעדערט מיט תפילה איידער עם האט זיך ערוועקט דעם צארן פונעם דין, און דעמאלטס "ויעשו אחיו בא מצידו", דאס הייסט דער מקטרג, ער מראגט פֿעקלעד פון שלעכטע מעשים פון די איינוואוינער פון דער וועלט, און ער וויל מקטרג זיין אויף זיי, דאס זאגט דער פסוק ווייטער "ויעש גם הוא מטעמים", דאס הייסט ער האט אויסגעשאקלט זיין צונג צו טענה'ען טענות אויף די אידן.

אתקין סהדי התקין והזמין עדים, ויבא לאביו שהוא הגבורה, ונקרא אבי הסטרא אחרא כי גם הוא שורשו בגבורה דקדושה, ויאמר, יקום אבי דהיינו יתער בדינוי שיתעורר בדינוי, ויאכל כמה עובדין בישין הכל עלמא דקא אשפחנא ויקבל ויראה את כל מעשים הרעים של כל העולם שמצאתי.

אז נאמר ויחרד יצחק חרדה מצד הגבורה, גדולה מצד החסד, עד מאד מצד התפארת, כלומר שנתעוררו אלו הג' מדות, דהא לא זכיל לאתפרשא מפלגא דיעקב דאיהו בחרדה כי אחר שנמתק דיני יצחק, אינו יכול להפדר מכללו של יעקב שהוא בשמחה, זה שאמר ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד דהיינו בכמה צלותין ובעותין בכמה תפילות ובקשות, ואוכל מפלגתם תבוא וקבלתי את כל מעשים טובים של בני ישראל, ואברכהו, גם ברוך יהיה שיחולו עליו כל הברכות.

 ע"ט

ער האט אנגעגרייט עדים, ויבא לאביו, און ער האט עם געברענגט פאר די מדה פון יצחק, דאס איז גבורה, און ער ווערט אנגערופן דער טאטע פון די סטרא אחרא, וויפאלד אויף זיין שורש איז אין די גבורה פון קדושה, ויאמר, יקום אבי, און ער האט געזאגט, אז ער זאל זיך ערוועקן צו זיינע דינים, און ער זאל אויפגעמען און זען אלע שלעכטע מעשים פון די גאנצע וועלט, וואס ער, עשו, האט געטראפן.

דעמאלטס שטייט ויחרד יצחק חרדה פון די זייט פון גבורה, גדולה פון די זייט פון חסד, "ער מאד" פון די זייט פון תפארת, דאס הייסט אז עם ווערן ערוועקט די דריי מדות, ווייל נאכדעם וואס עם ווערן זיס די דינים פון יצחק, קען ער זיך אפטיילן פונעם גלגל פון יעקב וואס ער איז בשמחה, דעריבער זאגט דער פסוק ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, ווער איז דער וואס האט מתפלל געווען אזויפיל תפילות און בקשות, "ואוכל מפלגתם תבוא", און אויך האב אויפגענומען די אלע גוטע מעשים פון די אידישע קינדער, "ואברכהו" און אויך האב אים געבענטשט, "גם ברוך יהיה" זאל ער זיין געבענטשט און עם זאלן קומען אויף אים אלע ברכות.

בשמוע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדולה ומרה, דחמי דהא צידו לא הנה כלום לפי שראה שצידו אינו שוה כלום, עד לבתר עד שלאחר כך אמר ליה יצחק לעשו הנה משמני הארץ יהיה מושבך, שגם הוא קבל שפע גבורות לצורך חיותו, וכדי לפעול דין לעת הצורך, אלין תקיפין ואוכלוסין דשאָר עמין אלו הם הגבורים והמונים של שאר העמים.

ודא קשיא ליה מפלא וזה היה קשה לו מכל, לכן וישטום עשו את יעקב דהיינו למיזל אבתריה ולקטרגא ליה תדיר ללכת אחריו ולקטרג עליו תמיד.

 ע"ט

"בשמוע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה" ווען עשו האט געהערט די ווערטער פון יצחק האט ער געשריגן א גרויס געשריי, ווייל ער האט געזען אז זיין געפענגעניש איז גארנישט ווערד, ביז דערנאך האט יצחק געזאגט צו עשו "הנה משמני הארץ יהיה מושבך", אויף ער וועט פאקומען א שפע פון גבורות פדי צו עקזיסטירן, און פדי צו טון דין ווען עס פעלט אים, דאס זענען די גבורים און די פאפעלקערונגען פון די אנדערע פעלקער.

און דאס איז פאר אים דאס שווערסטע פון אלעס, דעריבער "וישטום עשו את יעקב" האט עשו פייגט געהאט יעקב, דאס הייסט, אים נאכצוגיין און מקטרג זיין שטענדיג אויף אים.

מאמר בהסתלקות המקטרג רוצה הקב"ה לשמוח עם בניו

(מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף ק ע"א - ע"ב ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תקסו-תקסז)

ויעקב אזיל באינון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים ויעקב הלך באותם הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתזבא מניה ובורח להנצל ממנו, על ידי כי תב בתויבתא שוי גרמיה פתעניתא כי חוור בתשובה ומשים עצמו בתענית, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים עד שבא ראש השנה ויום הכפורים, פדין ידעי ישראל אז יודעים ישראל דעשו פא ביום הכפורים, ועמו ארבע מאות איש לעורר את הדין מד' אותיות שם אדני"י שכל אות כלולה ממאה בחינות, פלהו מקטרגי זמינין לקטרגא לון כולם הם מקטרגים המוכנים לקטרג עליהם.

ע"מ

"מאמר בהסתלקות המקטרג רוצה הקב"ה לשמוח

עם בניו"

אין דעם מאמר ווערט ערקלערט אז אין די עשרת ימי תשובה, אנטלויפט יעקב פונעם מקטרג און ער טוט תשובה, ער פאסט תעניתים און ער דאוונט אסאך, און ער שיקט א מתנה צו עשו - דער מקטרג, ביז עשו אליין ציט צוריק פון זיינע קטרוגים און ער רעדט גוטס אויף יעקב, דאס איז דער ענין וואס געשעט ביי נעילה פון יום כיפור, ווען דער מקטרג געעננט זיך פון די אידן, און דער אייבערשטער פריידט זיך מיט זיי, און אזוי גייען זיי אריין אין די סוכה וועלכע באשיצט זיי פון אלעס.

און יעקב גייט אין די טעג צווישן ראש השנה און יום כיפור, ער אנטלויפט פדי זיך צו ראטעווען פון אים, דורכדעם וואס ער קערט זיך צוריק מיט תשובה און ער פאסט תעניתים, ביז עס קומט ראש השנה און יום הכיפורים, דעמאלטס ווייסן די אידן אז עשו קומט אום יום כיפור, און פיר הונדערט מענטשן זענען מיט אים, צו ערוועקן דעם דין פון די פיר אותיות פונעם שם אדני"י, וואס יעדע אות ענטהאלט הונדערט בחינות, אלע זענען מקטרגים וועלכע זענען גרייט מקטרג צו זיין.

מיד ויירא יעקב מאד ויצר לו דהיינו ואסגי בצלותין ובעותין ומרבה בתפילות ובקשות, וזה שאמר ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק, עד הנטיל עיטא עד שלוקח עצה ושולח לו מנחה, הוא השעיר המשלח לעזאזל, שעל ידי זה הקטיגור נעשה סניגור.

ואמר הכתוב פי אמר יעקב אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני, ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו, עזים מאתים ותשישים עשרים וגו' גמלים וגו' הטעם ששלח גמלים, כי כף הוא סטרא דיליה כח הוא הצד שלו, דהיינו גמלים הוא סוד נחש פמין גמל כי הנחש הקדמוני היה גדול כעין גמל, כי בשעתא דפתאי סמאל לאדם בשעה שפיתה הס"מ את אדם הראשון לאכול מעץ הדעת, ארפיב על נחש פמין גמל היה רוכב על נחש שהיה גדול כעין גמל.

נ"ט

גלייף איז ויירא יעקב מאד ויצר לו, און יעקב האט וייער מורא געהאט און עס איז אים געווען ענג, דאס הייסט אז ער פארמערט מיט תפילות און בקשות, דאס זאגט ווייטער דער פסוק "ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק", ער שרייט צום אייפערשטן, ביז ער געמט זיך אן עצה און ער שיקט א מתנה צו אים, דאס איז דער שעיר לעזאזל, דער ציג וואס ווערט געשיקט קיין עזאזל, וואס דורכדעם ווערט דער קטגור זעלבסט, דער וואס רעדט שלעכטס, א סניגור וואס רעדט גוטס.

זאגט ווייטער דער פסוק "כי אמר יעקב אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני" יעקב האט געזאגט, איך וועל אפווישן עשרים צארן דורף מיין געשאנק וואס גייט פאר מיר, ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו, עזים מאתים ותשישים עשרים... גמלים", און ער האט געשיקט א מתנה צו זיין ברודער עשו, צוויי הונדערט ציגן און צוואנציג פאקן... קעמלען, און דער טעם פאר וואס ער האט געשיקט קעמלען, דאס איז וויבאלד זיי זענען פונעם זייט פון עשו, ווייל קעמלען זענען אינעם סוד פונעם שלאנג, וויבאלד דער ערשטער שלאנג איז געווען גרויס אזוי ווי א קעמל, ווייל ווען דער סמ"ד מ"ם האט איינגערעדט אדם הראשון צו עסן פונעם עץ הדעת, האט ער געריסן אויף א שלאנג וועלכער איז געווען גרויס אזוי ווי א קעמל.

ומביא ראייה ואמר תַּנְיִנָן וכן למדנו מאן דְּחָמֵי גָמֶל בְּחַלְמִיָּה מי שרואה גמל בחלומו, הוא מורה כי מִיתָה נִקְנְסָה עָלָיו מִלְמַעְלָה, וְאִשְׁתָּזִיב מִיָּנָה וניצל ממנו, וְכֹלָא חַד נחש וגמל הם ענין אחד.

וְכַדִּין אֶהְדֵּר עֲשׂוֹ אֶפְטָרופוֹסָא דִּיעֵקֵב וּזְאוּ חוֹזֵר עֲשׂוֹ לְהִיּוֹת מִלְמַד זְכוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וְיַעֲקֹב לֹא בָּעָא דּוֹבְשִׁיָּה וְעוֹקְצִיָּה ויעקב אינו רוצה לא דובשו ולא עוקצו, לכן אמר לו יַעֲקֹב נָא אֲדוֹנִי לִפְנֵי עַבְדִּי וּנְאִי אֶתְנַהֵלָה לְאִשִּׁי גוֹר, פְּדִין אִז נֹאמֵר וְיִשָּׁב בְּיוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדַרְכּוֹ שְׁעִירָה, כִּי נִמְתַּקוּ כֹל הַדִּינִים לְגַמְרִי, וְנִתְכַפְּרוּ הָעוֹנוֹת, אִימְתִי מִתִּי נַעֲשֶׂה עֲנִין זֶה, וְאִמֵּר בְּשִׁעַת גְּעִילָה, דְּהָא אֶתְפָּרֵשׁ מִעֲמָא קִדִּישָׁא כִּי אִז הַמְקַטְרֵג נִפְרַד מֵעַם הַקְּדוֹשׁ, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לְחֻבִּיָּהוֹן, וְכַפֵּר עֲלֵייהוּ וְהַקְּב"ה סוֹלַח לְעוֹנוֹתֵיהֶם, וּמְכַפֵּר עֲלֵיהֶם.

ע"ט

אִזְנִין אֶרְאִיָּה הַאֲסִטּוֹ פּוֹן וְוֹאֵס מִיר הַאֲבָן גְּעִלְעֶרְנָט, וְועֵר עִם זַעַט אִם קַעֲמֵל אִין חִלּוּם, וְוִיזֵט עִם אִז מְעַן הָאֵט בְּאִשְׁמִימָט טוֹיט אוֹיף אִים פּוֹן אוֹיבֵן, אִין עֵר אִז גְּעִרֵאטְעוֹעֵט גְּעוֹוֹאֶרן דְּעֶרְפּוֹן, וְוִייל אֶ שְׁלֵאָנֵג אִין אֶ קַעֲמֵל אִז אֶלְעֵס אִין עֵנִין.

אִזְנִין דְּעִמְאֵלְטֵס וְועֵרֵט עֲשׂוֹ צוֹרִיק אִן אֲדוֹוֹאֲקֵאט פֹּאֵר יַעֲקֹב, אַבְעֵר יַעֲקֹב וְוִייל גִּישְׁט זִין הָאֲנִיג אִין גִּישְׁט זִין שְׁטֵאָד, דְּעֶרִיבְעֵר זָאָנָט עֵר צוֹ אִים "יַעֲקֹב נָא אֲדוֹנִי לִפְנֵי עַבְדִּי וּנְאִי אֶתְנַהֵלָה לְאִשִּׁי", אִין בָּעַט אִים אִז עֵר זָאל גִּיין פֹּאֲרֵאוֹים צוֹ זִין וְועֵג אִין עֵר יַעֲקֹב וְועֵט צוֹבִיסְלֵעֵד גֶּאָכְנִיין, אִין דְּעִמְאֵלְטֵס שְׁטִיט "וְיִשָּׁב בְּיוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדַרְכּוֹ שְׁעִירָה", עֲשׂוֹ אִז זִיד גְּעֵאָנְגֵעֵן זִין וְועֵג, וְוִייל אֶלְעֵ דִינִים זַעֲנֵעֵן אִינְגֵאָנְגֵן זִים גְּעוֹוֹאֶרן, אִין דִּי זִיד זַעֲנֵעֵן פֹּאֲרֵאָנְגֵבן גְּעוֹוֹאֶרן, אִין וְועֵן גְּעִשְׁעַט דָּאָם, בִּי גְעִילָה, וְוִייל דְּעִמְאֵלְטֵס טוֹט דְּעֵר מְקַטְרֵג זִיד גְּעוֹעֲגֵנְגֵעֵן פּוֹנְעֵם הִיילִיגן פֹּאָלֵק, אִין דְּעֵר אִיבְעֶרֶשְׁטֵעֵר פֹּאֲרֵאָזֵט וְיֵעֵר זִיד אִין עֵר פֹּאֲרֵנְעֵבֵט אוֹיף זִיי.

פִּינֵן דִּיהוּא מְקַטְרָגָא אֶזְל בְּהוּא דִּירוּנָא וְאַתְפָּרֵשׁ מִנִּיְהוּ כִּיּוּן שׁוּזָה
המקטרג הלך עם זה הדורון ונפרד מהם, בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַחְדֵּי
בְּבִנְיֵי רוצה הקב"ה לשמוח עם בניו, מַה כְּתִיב אַחַר כֵּן וַיַּעֲקֹב נִסְעַ סְכַתָּה
וַיֵּבֶן לוֹ בַּיִת וְגו', עַל פֶּן קָרָא שֵׁם הַמְּקוֹם סְכוּת דִּהֵינּוּ שְׁנַכְסִים בְּסוּכוֹת
לקיים מצות בוראם.

פִּינֵן דִּיתְבוּ בְּסְכוּת, הָא אֲשַׁתִּיבּוּ מִן מְקַטְרָגָא כִּיּוּן שׁוֹשְׁבִים בְּסוּכוֹת
הרי ניצולו מן המקטרג, כִּי הִשְׁכִּינָה פּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָה עֲלֵיהֶם, וְשׁוֹב אֵין שׁוֹם
שְׁלִיטָה לְהִסְטָרָא אַחֲרָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְנִבְדַּל מִן הַקְּרוּשָׁה לְגַמְרִי, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא חֲדֵי בְּבִנְיֵי וְהַקְּב"ה שִׂמַּח עִם בְּנָיו, לְכֵן זָכָא חוֹלְקִיהוּן בְּהַאי עֲלָמָא
וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי אֲשֵׁרֵי חֲלָקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁנֵאחֲזִים בְּמַלְכוּת,
וְאֲשֵׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאחֲזִים בְּבִינָה.

ע"ט

וְעַן דְּעַר מְקַטְרָג גֵּיט זִיד מִיט דְּעַם גַּעֲשָׂאנָק אִין עַר גַּעֲנֵנְט זִיד פֿון
זײ, ווײל דער אײבערשטער זײד פֿרײען מײט זײנע קײנדער, וואס
שײט נאכדעם אײן פֿסוק, "וַיַּעֲקֹב נִסְעַ סְכַתָּה וַיֵּבֶן לוֹ בַּיִת... עַל פֶּן קָרָא
שֵׁם הַמְּקוֹם סְכוּת", דאס הײסט אז זײ גײען ארײן אײן די סוכות קִמִּים
צו זײן דְּעַם בַּאֲפֵּל פּוֹנְעִים אײבערשטן.

וויבאלד מען וצט אײן די סוכות ווערט מען געראטעוועט פונעם מקטרג,
ווײל די שְׁכִינָה שְׁפָרִיט אויס אירע פֿלײלען אײפער זײ, און
אזױ האט גײט די סטרא אַחֲרָא קײן שְׁלִיטָה אײף די אײדן, און זײ ווערט
אײנגאַנצן אָפּגעטײלט פון די קרושה, און דער אײבערשטער פֿרײדט זײד
מײט זײנע קײנדער, דערפֿער וואײל אײז דער טײל פון די אײדן אײף דער
וועלט, אז זײ האלטן זײד אן אײן מלכות, און וואײל אײז זײ אײף גענער
וועלט, ווײל זײ האלטן זײד אן אײן בײנה.

מאמר ענין פקידת עקרות בראש השנה

(מקור המאמר בזהר פרשת בראשית דף לו ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' תנו - תנו)

תָּא חֲזִי בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֲתִילִיד אָדָם בראש השנה נברא אדם הראשון, כי יום הששי של ששת ימי בראשית היה ראש השנה, **בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְדַאי** בראש השנה שהוא סוד יום הדין (כנודע שפסח נחמד, ושבעות נחפלות, וולגש השנה ננצחה, לכן מננה כפן אמ ענין הדין נסס ר"ס), ורצה לומר לפי שבר"ה היו זווין [תפארת ומלכות] בסוד אחר באחר בבחינת דין לכן נולד אדם הראשון בבחינת הדין של ר"ה, ומפרש **רְזָא לְעִילָא** כמו שזווין [שתפארת ומלכות] למעלה היו בסוד דו פרצופים [שתי בחינות מחוברות יחד], **וְתָפָא** כמו כן אדם וחיה

ע"מ

"מאמר ענין פקידת עקרות בראש השנה"

אין דעם מאמר ווערט גערקלערט אז אום ראש השנה איז א צייט וואס עקרות ווערן געדענקט, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק וד' פקד את שרה, וואס ווי באוואקסט איז דער שם הוי"ה בחינת רחמים, און די ערשטע ווי"ו פון וד' ווייזט אויפן בית דין פונעם אייבערשטן וואס איז די בחינה פון מלכות, דער סוד פונעם דין אום ראש השנה, און ווען זי טוט צושטימען צום מדת הרחמים דעמאלטס ווערן די עקרות געדענקט און זיי ווערן געהאלפן.

קום און זע, אום ראש השנה איז אדם הראשון געבוירן געווארן, ווייל אום פרייטיג פון די ששת ימי בראשית איז געווען ראש השנה, אום ראש השנה וואס איז דער סוד פון יום הדין (ווי באוואקסט איז פסח אין חסד, און שבעות אין תפארת, און ראש השנה אין גבורה, דעריבער רופט ער דא אן דעם ענין פון דין מיטן טיטל ראש השנה), דאס הייסט וויבאלד אום ראש השנה זענען זווין [תפארת און מלכות] געווען בסוד אחר באחר (אויסגעדרייט איינס פונעם צווייטן) אינעם בחינה פון דין, דעריבער איז אדם הראשון געבוירן געווארן אינעם בחינה פון דין פון ראש השנה, און אזוי ווי זווין [תפארת און מלכות] זענען געווען אויבן אינעם סוד פון דו פרצופים [צוויי בחינות באהאפטן אינאיינעם], אזוי אויך אונטן זענען אדם און חיה ארויסגעקומען אין א בחינה פון דו

יצאו למטה בבחינת דו פרצופים, ראש השנה לעילא ראש השנה הוא סוד הדין למעלה, ראש השנה לתתא לכן ראש השנה הוא יום הדין למטה.

בראש השנה עקרות נפקדות ומפרש מנלן דבראש השנה הוה מנין שבראש השנה הוא הזמן של פקידת עקרות דכתוב ויהו"ה פקד את שרה, ויהו"ה דייקא הראיה ממלת ויהו"ה, כי ו' הוא הז"א [התפארת], יהו"ה הוא בית דינו שהוא המלכות, דא ראש השנה המלכות שהיא סוד הדין, היא בחינת ראש השנה למעלה, ורצה לומר שאי אפשר לפקידת עקרות אלא על ידי שגם הדין דראש השנה יסכים להרחמים, ובגין דנפיק אדם מראש השנה ולפי שיצא [ר"ל נברא] אדם הראשון מבחינת דיני המלכות שהיא ראש השנה, נפיק בדינא לכן יצא בבחינת דין, ועלמא קיימא בדינא וכל העולם קיים בדין.

 ע"ט

פרצופים זייענדיג באהאפטן, ראש השנה איז דער סוד פון דין אויבן, דעריבער איז ראש השנה אויף דער יום הדין אונטן.

אום ראש השנה ווערן די עקרות געדענקט, און פון וואו ווייסן מיר אז אום ראש השנה איז דער צייט וואס עקרות ווערן געדענקט, ווייל עס שטייט אין פסוק "וה' פקד את שרה", דוקא מיטן ו', ווייל ו' איז דער ז"א [תפארת], דער הוי"ה איז זיין בית דין וואס דאס איז די מלכות, דאס איז דער סוד פון דין, דאס איז די בחינה פון ראש השנה אויבן, ווייל עס איז נישט מעגליך צו געדענקען די עקרות נאר דורכדעם וואס אויף דער דין פון ראש השנה זאל צושטימען צו די רחמים, און וויבאלד אדם הראשון איז באשאפן געווארן פון די בחינה פון די דינים פון מלכות וואס דאס איז ראש השנה, דעריבער איז ער ארויסגעקומען אין די בחינה פון דין, און דער גאנצער וועלט שטייט מיט דין.

אור הגאולה

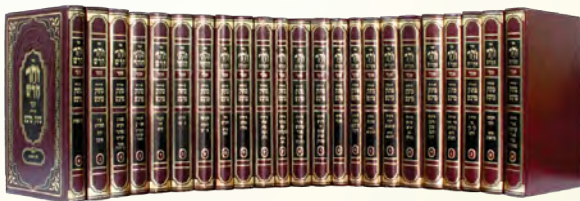
ספר הזוהר הוא אור הגאולה האחרונה, בסוף הגאולה
יזכו ישראל להשיג את סודות התורה ועל ידי זה יגאלו.

(תיקו"ז תיקון כא)

תוהר הקדוש עם מתוק מדבש

הפירוש הנכלא שהתקבל בכל תמוצות ישראל

Classic
Edition
9.5" by 7"

Small
Edition
7" by 5"

Pocket
Edition
(Softcover)
with 70
Treatises
6.5" by 4.5"

מרכיב
מתוק מדבש

To order call:

732-677-0051

Free
delivery